

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/65/2016
Identifikačné číslo spisu:	4109202888
Dátum vydania rozhodnutia:	24.04.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:4109202888.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu P., bývajúceho v R., zastúpeného Advokátskou kanceláriou FARDOUS PARTNERS s. r. o., so sídlom v Šali, Hlavná 6, IČO: 47 241 543, proti žalovanému MERKANT družstvo, so sídlom v Nitre, Hlavná 117, IČO: 17 638 267, zastúpeného Mgr. Elenou Szabóovou, advokátkou v Nových Zámkoch, Hlavné námestie 7, o určenie, že pracovný pomer trvá, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 7 C 24/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 28. októbra 2015 sp. zn. 5 Co 174/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra rozsudkom zo 4. decembra 2014 č. k. 7 C 24/2009-349 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že jeho pracovný pomer u žalovaného založený pracovnou zmluvou zo 7. januára 2003 v znení dodatku z 1. apríla 2006 trvá. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 99,50 eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1 744,10 eur na účet jeho právnej zástupkyne do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 80 písm. c/ O.s.p., § 38 ods. 1 a 4 a § 77 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“), vecne tým, že mal preukázané, že žalovaný listom z 10. októbra 2008 okamžite skončil pracovný pomer so žalobcom, ktorý bol založený pracovnou zmluvou zo 7. januára 2003. Pracovný pomer žalobcu u žalovaného sa skončil 10. októbra 2008, kedy žalobca odmietol prijatie okamžitého skončenia pracovného pomeru. Súd z vykonaného dokazovania považoval za nesporné, že žalobca aj napriek odmietnutiu prijatia tejto písomnosti si bol vedomý jej obsahu a z nej vyplývajúcich následkov. Z takto zisteného skutkového stavu vyvodil, že žalobcovi dňom 10. októbra 2008 začala v zmysle § 77 Zákonníka práce plynúť dvojmesačná prekluzívna lehota na uplatnenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru na súde. Vzhľadom k tomu, že v uvedenej zákonnej lehote takúto žalobu na súd nepodal, jeho právo domáhať sa neplatnosti skončenia pracovného pomeru zaniklo 10. decembra 2008. Z vyššie uvedených dôvodov

bolo potrebné jeho žalobu podanú na súd 10. februára 2009 ako nedôvodnú zamietnuť. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Krajský súd v Nitre na odvolanie žalobcu rozsudkom z 28. októbra 2015 sp. zn. 5 Co 174/2015 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať, že jeho pracovný pomer u žalovaného naďalej trvá, t. j. nepreukázal, že nedošlo k jeho zrušeniu okamžitým skončením pracovného pomeru písomne dňa 10. októbra 2008, ktoré v ten istý deň žalobca odmietol prevziať. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil podanú žalobu za nedôvodnú a v ďalšom odkázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožnil. Odvolací súd na záver dodal, že pokiaľ súd prvej inštancie v rozsudku uviedol, že v danej veci ide o konanie o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, len nesprávne štylizoval právny záver, že za stavu nepreukázanej existencie trvania daného pracovného pomeru by bola nedôvodná aj prípadná žaloba o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru kvôli nedodržaniu zákonnej dvojmesačnej lehoty zakotvenej v § 77 Zákonníka práce. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil tým, že odvolací súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Navrhol, aby dovolací súd rozsudky oboch súdov nižších stupňov zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Podľa jeho názoru sa odvolací súd žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho námietkami, ktoré vytýkal už súdu prvej inštancie a v ktorých videl dôvod nesprávnosti ním vydaného rozsudku, preto jeho rozhodnutie považuje za nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné. Odvolaciemu súdu vytýkal, že sa vôbec nezaoberal jeho podaním „Doplnenie odvolania“ z 27. januára 2015, ktorým doplnil svoje odvolanie. Ním svoje odvolanie nerozširoval o žiadny nový odvolací dôvod, ale len precizoval už uplatnené dôvody. Ak ho súd posúdil v tom zmysle, že sa ním namieta nový odvolací dôvod, a neprihliadol naň kvôli jeho uplatneniu po uplynutí zákonnej odvolacej lehoty, postup súdu bol nesprávny a nezákonný a bola mu odňatá možnosť konať pred súdom. Túto vadu zároveň pokladá aj za inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pretože odvolací súd vôbec nezisťoval skutočnosti tvrdené v doplnení odvolania, ktoré považuje za rozhodujúce pre posúdenie veci, čím zo strany odvolacieho súdu došlo k porušeniu ustanovení o dokazovaní. Nesúhlasil ani so záverom odvolacieho súdu, že pokiaľ súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v danej veci ide o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, len nesprávne štylizoval právny záver, že vec posúdil ako konanie o určenie, že pracovný pomer trvá. Podľa neho tento záver nemá reálny základ, je len špekuláciou odvolacieho súdu a spôsobuje, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nepôsobí presvedčivo v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p.

4. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej len „C.s.p.“), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo.

6. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C.s.p., ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie žalobcu bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, a prípustnosť

podaného dovolania posudzoval v zmysle ustanovení Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov Civilného sporového poriadku o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov dovolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (čl. 2 ods. 1 a 2 C.s.p.), ako aj o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (čl. 3 ods. 1 C.s.p.).

8. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

10. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, je dovolanie mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Pokiaľ je odvolanie zásadne prípustné (ak Občiansky súdny poriadok v prípade niektorých rozhodnutí výslovne neustanovuje inak), dovolanie - naopak - je prípustné, len ak to Občiansky súdny poriadok výslovne uvádza. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto mimoriadnosť dovolania často zdôrazňuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inšinciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (por. rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

11. Vzhľadom na to, že najvyšší súd nemá v dovolacom konaní možnosť preskúmať správnosť každého rozhodnutia odvolacieho súdu, nemá ani neobmedzenú možnosť „zjednať“ nápravu dôsledkov prípadných nedostatkov, chýb, neúplností alebo iných nesprávností vyskytujúcich sa v rozhodnutiach všeobecných súdov. Zodpovedá to plne zásade, podľa ktorej právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej; to platí aj pre dovolacie konanie (I. ÚS 4/2011).

12. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku dovolateľa pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu účastníka stojaceho na opačnej procesnej strane. Porušenie princípov spravodlivého procesu totiž spočíva „v takom postupe a rozhodnutí mimoriadneho opravného súdu, ktorými sa nad rámec zákonných predpokladov prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku zrušuje právoplatné rozhodnutie a vec účastníka sa dostáva opätovne pred súd, ktorý musí o veci znovu konať a rozhodovať, pretože to vytvára opätovne stav právnej neistoty, ktorá už bola nastolená právoplatným rozhodnutím súdu nižšieho stupňa“ (II. ÚS 172/03).

13. Z relevantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) musí byť nevyhnutne v súlade s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. Vo všeobecnosti pre použitie mimoriadnych opravných prostriedkov platí, že sú prípustné

iba vo výnimočných prípadoch. EŠLP v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát vyslovil nezlučiteľnosť mimoriadneho opravného prostriedku s princípom právnej istoty, a konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo (len) z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci (porovnaj Roseltrans proti Rusku, rozsudok z roku 2005). Vo veci Abdullayev proti Rusku (rozsudok z roku 2010) EŠLP zdôraznil, že v záujme právnej istoty zahrnutej v čl. 6 Dohovoru by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať „nedotknuté“. K ich zrušeniu by preto malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných, hrubých a podstatných väd. Podľa názoru EŠLP v žiadnom prípade však za takú vadu nemožno označiť skutočnosť, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory [por. napríklad Sutyazhnik proti Rusku (rozsudok z roku 2009) alebo Bulgakova proti Rusku (rozsudok z roku 2007)]. Princíp právnej istoty tu môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009).

14. Pri uplatnení tézy, vyplývajúcej z rozhodnutí EŠLP, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce *res iudicata* „majú zostať nedotknuté“, je potrebné na prípady možnosti prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadiť ako na krajné výnimky z tejto zásady. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade vykladať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad.

15. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

16. Podmienky prípustnosti dovolania sú upravené v ustanoveniach § 237 ods. 1, § 238 a § 239 O.s.p. V ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. sú stanovené podmienky prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu bez ohľadu na jeho procesnú formu. Ustanovenie § 238 O.s.p. upravuje dôvody prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému vo forme rozsudku a v ustanovení § 239 O.s.p. sú uvedené dôvody prípustnosti dovolania, ktoré smerujú proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme uznesenia.

17. V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

18. Keďže v prejednávanej veci sa nejedná o žiaden z uvedených prípadov, t. j. dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej, nesmeruje ani proti rozsudku, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu, nakoľko dovolací súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval, dovolanie nebolo podané ani proti potvrdzujúcemu rozsudku s vyslovením prípustnosti dovolania v jeho výroku, ani proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu vo veci neplatnosti zmluvnej podmienky, prípustnosť dovolania z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

19. So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. sa dovolací súd neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/

rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (por. R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

20. Dovolateľ procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

21. S prihliadnutím na obsah dovolania, v ňom vytýkané nesprávnosti sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje O.s.p. O takúto procesnú vadu ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.) a na doručenie rozsudku do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)]. Na posúdenie prípustnosti dovolania - aj z aspektov § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. - je zásadne príslušný dovolací súd (viď IV. ÚS 238/07).

22. Pokiaľ žalobca zastáva názor, že k vade uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. došlo tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu - ako sám tvrdí - je nedostatočne odôvodnené, nereaguje na jeho odvolaciu argumentáciu, nevysporiada sa s jeho odvolacími námietkami, nedáva mu dostatočnú odpoveď na jeho otázky, nie je presvedčivé v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. a v dôsledku toho je nepreskúmateľné, dovolací súd uvádza nasledovné:

23. Judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) už dávnejšie považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za „inú vadu konania“, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (por. napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015).

24. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. V preskúmvanej veci obsah spisu v ničom neodôvodňuje uplatnenie druhej vety predmetného stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len takých ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry EŠLP. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

25. V danom prípade treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

26. Dovolateľ teda nedôvodne argumentuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné; pričom za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu; ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom (o taký prípad tu ale nešlo).

27. Pokiaľ dovolateľ tvrdí, že mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že odvolací súd neprihliadol na jeho podanie „Doplnenie odvolania“ z 27. januára 2015 a odovzdané na poštovú prepravu 30. januára 2015 (t. j. po uplynutí zákonnej lehoty na podanie odvolania), dovolací súd poznamenáva, že v zmysle § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie. Uvedené ustanovenie priznáva odvolateľovi právo dôvody odvolania meniť, modifikovať a dopĺňať, avšak len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Za rozšírenie (doplnenie) dôvodov však nie je možné považovať iba precizovanie, hlbšie obsahové konkretizovanie a detailizovanie už ním uplatnených odvolacích dôvodov. Odvolací súd je povinný pri rozhodovaní o odvolaní vziať do úvahy okrem dôvodov uplatnených v riadne a včas podanom odvolaní iba tie dôvody odvolania, ktoré boli rozšírené (doplnené) v odvolacej lehote, a „dôvody“, t. j. skutočnosti, ktoré sú vo svojej podstate len konkretizáciou už riadne a včas uplatnených dôvodov.

28. Podľa názoru dovolacieho súdu z obsahu odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu nie je možné uzavrieť, že by odvolací súd vôbec neprihliadol na podanie žalobcu „Doplnenie odvolania“ z 27. januára 2015. Odvolací súd neuviedol, že neprihliadol na celý obsah žalobcovho podania, ale že pre uplynutie zákonnej odvolacej lehoty nemohol prihliadnuť len na dôvod odvolania spočívajúci v tom, že žalovaný vo výplate za mesiac október 2014 (správne má byť október 2008 - pozn. dovolacieho súdu) neposkytol žalobcovi náhradu za nevyčerpanú dovolenku, pretože túto náhradu vo výške 700,36 eur mu poskytol vo výplate vo februári 2009, ktorý vyhodnotil ako ďalší, zatiaľ neuplatnený odvolací dôvod. Tento argument žalobca namietal už vo svojom riadne a včas podanom odvolaní v súvislosti s nesprávnym vyhodnotením svedeckej výpovede o vypracovaní výplatnej pásky žalobcu za mesiac október 2008 a vyplatení náhrady za nevyčerpanú dovolenku a v podaní z 27. januára 2015 ho doplnil o ďalšie, v odvolaní netvrdené skutočnosti, a to výšku náhrady za nevyčerpanú dovolenku a presný termín, kedy mu náhrada mala byť (bola) vyplatená. Nie je možné uzavrieť, že odvolací súd na tento odvolací dôvod vôbec neprihliadol. Zaoberal sa ním v rozsahu, akom bol formulovaný v riadne a včas podanom odvolaní žalobcu a konkretizovaný v doplnení odvolania. Zo spôsobu, ako ho vyhodnotil, vyplýva, že ani v rozsahu uvedenom v odvolaní, ani v rozsahu, v akom bol doplnený v podaní z 27. januára 2015, nemohol spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Dovolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že nie je povinnosťou odvolacieho súdu vždy dopodrobna reagovať úplne na všetky dôvody odvolania. Odvolací súd aplikáciou § 219 ods. 2 O.s.p. vyjadruje nielen svoj záver, že napadnuté rozhodnutie a jeho odôvodnenie považuje za vecne správne, ale zároveň (i keď bez výslovného vyjadrenia) aj záver, že námietky vznesené účastníkom konania v odvolaní nie sú dôvodné, právne významné alebo spôsobilé spochybniť správnosť záverov uvedených v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd môže podľa tohto ustanovenia postupovať, ak sú splnené dve podmienky: a/ výrok odvolaním napadnutého rozhodnutia je vecne správny, b/ odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ odvolací súd dospeje k záveru, že tieto podmienky sú splnené, má aplikácia § 219 ods. 2 O.s.p. oporu v zákone a nemôže byť spojená s procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

29. Pokiaľ žalobca zastáva názor, že v konaní došlo k tzv. inej (v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. neuvedenej) vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, dovolací súd zdôrazňuje,

že inou vadou sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podriaďovať pod § 237 ods. 1 O.s.p., ale ich dôsledok sa mohol prejaviť na výsledku konania, ktorý je formulovaný vo výroku meritórneho súdneho rozhodnutia. Pri hodnotení konkrétne namietanej vady dovolací súd skúma, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, ak by k predmetnej vade konania nedošlo.

30. „Iná procesná vada“ je síce relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), úspešne však môže byť uplatnená iba v procesne prípustnom dovolaní. Konštantná judikatúra najvyššieho súdu zastáva názor, že takáto vada prípustnosť dovolania nezakladá (por. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

31. Pre prípad, že dovolateľ namieta porušenie ustanovení o dokazovaní v súvislosti s postupom odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že odvolací súd vykonáva (opakuje alebo dopĺňa) dokazovanie len v prípadoch uvedených v § 213 ods. 3 až 5 O.s.p., pričom rozhodnutie o potrebe opakovania či doplnenia dokazovania závisí (pri splnení zákonných podmienok) výhradne od jeho úvahy. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999). Neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení môže prípadne viesť k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); vada tejto povahy ale prípustnosť dovolania nezakladá. V tejto súvislosti však je potrebné zdôrazniť vzhľadom na námietku dovolateľa, že odvolací súd nezisťoval skutočnosti tvrdené v doplnení odvolania, že stranám v predmetnom spore bolo dané riadne poučenie aj o potrebe predloženia alebo označenia všetkých dôkazov a skutočností najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy a skutočnosti označené a predložené neskôr súd neprihliada.

32. I keby teda v preskúmvanej veci došlo k dovolateľom namietanej tzv. inej procesnej vade (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladalo by to prípustnosť jeho dovolania.

33. K predchádzajúcim bodom odôvodnenia najvyšší súd pripomína konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky v uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014, podľa ktorého „prípádny nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“.

34. Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu proti rozsudku krajského súdu ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

35. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalovaných rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

36. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.